

Arrest

nr. 53 960 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een Georgisch staatsburger van Armeense origine, verklaarde omwille van onderstaande redenen uw land verlaten te hebben. U bent op 5 mei 1991 geboren in Tbilisi. U woonde samen met uw ouders in de Ortachalawijk in Tbilisi. U kende geen ernstige problemen, enkel kregen u of uw vader opmerkingen bij kampioenschappen en wedstrijden dat jullie Armeniërs waren, dat u onterecht van een Georgiër won en dat men u voorstelde om uw familienaam te veranderen in een Georgische naam. Op 8 augustus 2008 brak de oorlog tussen Georgië en de Russische Federatie uit in Ossetië. U was op dat moment 17 jaar oud en mocht dus nog niet opgeroepen worden voor de oorlog. U had wel al een medische keuring meegemaakt, samen met uw klasgenoten, toen u 15 of 16 jaar oud was. Daarna had u niets meer gehoord van het Militair Commissariaat en was het de bedoeling dat u

pas opgeroepen zou worden wanneer u meerderjarig was. In de nacht van 8 op 9 augustus 2008 belde de grootmoeder van uw neef G. H. (...) naar uw ouders. G. (...), die ook 17 jaar oud was en ook in Tbilisi woonde, was die nacht uit zijn bed meegenomen door twee mensen in militair uniform. Na dat gesprek dook u meteen onder bij de Georgische burens omdat u bang was. Ook uw vader wou niet gaan vechten. Naast G. (...) werden er vele jongemannen onder de 18 jaar opgepakt op straat, allemaal jongens van niet-Georgische origine, zoals b.v. Armeniërs en Jeziden. Het was de bedoeling om deze minderjarigen naar het oorlogsgebied in Ossetië te sturen. Het was het doel om geen mensen van Georgische origine naar de oorlog te sturen. Diegenen die geweigerd hadden om naar het leger te gaan riskeerden een gevangenisstraf van zes tot zeven jaar. Enkele uren later kwamen twee mannen in militair uniform naar uw woning. Ze vroegen naar u en uw vader. Uw vader was ondergedoken bij vrienden. U weet niet of de mobilisatie van uw vader officieel was. Na één week verhuisde u naar het dorp Bolnisi waar u verbleef bij een vriend van uw vader, Z. (...). Tijdens die week kwamen die mannen in militair uniform nog een aantal keren langs bij u thuis. Uw moeder vertelde u dit. De oorlog in Ossetië duurde vier dagen tot een week. Ook in uw geval, hoewel u niet officieel opgeroepen werd en u minderjarig was, zouden de mensen die op het Ministerie werkten er wel een draai aan kunnen geven. Het was de beslissing van uw vader om u naar Bolnisi te brengen omdat die militairen al langs waren gekomen. In de periode dat u in Bolnisi verbleef kwamen de militairen nog altijd naar uw woning om te informeren naar u en uw vader, om jullie naar het leger of de oorlog te sturen. Ze zeiden ook tegen uw moeder dat het slecht kon aflopen met jullie indien jullie verstoep bleven. Omdat de mensen bleven langskomen besloot uw vader dat jullie het land gingen verlaten. Op 15 september 2008 verliet u 's ochtends Bolnisi met de wagen, samen met uw vader en Z. (...). Z. (...) bracht jullie naar het busstation in Ortachala. U en uw vader namen de bus naar Istanboel (Turkije). U weet niet waar u de grens gepasseerd bent maar uw vader had alle documenten bij zoals uw Georgische identiteitskaart, uw internationaal paspoort en uw geboorteakte. Uw vader sprak ook aan de grens met de bewakers daar en jullie werden doorgelaten. Op 17 september 2008 kwam u aan in Istanboel. Uw vader regelde de verdere reis en jullie stapten die nacht in verschillende vrachtwagens. Uw vader zei dat jullie elkaar bij de aankomst zouden terugzien. U weet niet waarom jullie in twee vrachtwagens reisden. Verborgen in de laadruimte kwam u op 22 september 2008 aan in België. Uw vader zag u echter niet meer terug. Er kwam ook geen wagen om u op te halen zoals afgesproken. Een voorbijganger toonde u waar u asiel kon aanvragen en diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties als minderjarige. In België heeft u contact opgenomen met het Rood Kruis en zij hebben uw moeder teruggevonden in Georgië. Uw moeder en uw zussen wonen immers niet meer op uw thuisadres omdat ze rust willen. Over uw vader was niets bekend. U bent in het bezit van uw diploma en uw karatesportboekje, uw zwemdiploma en twee boksonderscheidingen. Deze documenten werden u opgestuurd door uw moeder met de post. Uw moeder liet u ook weten dat men nog een paar keer is langsgeweest. Over uw vader of uw neef was er geen nieuws. Op 5 mei 2009 werd u meerderjarig.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Georgië ontvlucht bent omdat militairen u in augustus 2008 onterecht (als minderjarige) wilden arresteren en naar het oorlogsgebied in (Zuid-)Ossetië wilden sturen. U stelde dat ze minderjarige jongens van andere origines dan de Georgische meenamen, b.v. Armeniërs en Jeziden, omdat de mensen die hen naar het leger stuurden het een voordeel vonden dat er in de oorlog geen Georgiërs zouden sterven. Uit uw verklaringen blijkt dat militairen naar de woning kwamen van zulke mensen, zoals b.v. u en uw Armeense minderjarige neef G. (...), en dat er ook velen met bussen vanop straat werden opgepikt. U verklaarde verder dat mensen in militair uniform naar uw woning bleven komen in de periode daarna en toen u gevraagd werd of u momenteel nog altijd gezocht werd stelde u van wel aangezien uw moeder u verteld heeft dat ze nog een paar keer zijn langsgekomen. U verklaarde dat u bij een terugkeer vreest dat de mensen die u naar het leger willen sturen -eventueel georganiseerd door president Saakashvili- u zouden oppakken, u zouden laten verdwijnen of u eventueel zouden vermoorden (CGVS, p.7-11).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. Uit deze informatie blijkt immers dat er in die periode geen mensen van etnische minderheden, laat staan minderjarigen, door Georgische militairen of een andere instantie werden gevisieerd met als doel mobilisatie en hen naar het front te sturen. Ook contactpersonen van Cedoca, i.e. het Centrum voor documentatie en research van het Commissariaat-generaal, bevestigen dat uw weergave van de gebeurtenissen niet overeenstemt met de werkelijkheid, dat er geen gevallen waren van mobilisatie met geweld en dat er niet gezocht werd naar mensen die hun mobilisatie in het kader van dit conflict probeerden te ontkomen. Aangezien u echter uw asielaanvraag steunt op het feit dat u als Armeniër bij een algemene mobilisatie onterecht als minderjarige werd gezocht door militairen opdat ze u naar het oorlogsgebied in Ossetië konden sturen en dat dit met velen gebeurde, moet worden besloten dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw verklaringen aangezien deze

volledig tegenstrijdig zijn met de objectieve informatie. Bovendien moet worden vastgesteld dat u uw problemen niet ondersteund met enig begin van bewijs. Uw verklaring dat u niet officieel gezocht werd is niet afdoende (CGVS, p.11). Indien u werkelijk gezocht wordt door militairen die u en uw vader naar het front willen sturen, die meermaals maandenlang naar uw woning komen om te informeren en indien mensen die bij het Ministerie werken er wel een draai aan kunnen geven dat u vanwege uw weigering om naar het leger te gaan een gevangenisstraf zou krijgen van 6 tot 7 jaar, mag men van u toch verwachten dat u deze ernstige problemen zou proberen te ondersteunen met enig bewijs.

Gelet op het feit dat er omwille van bovenstaande elementen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, moet worden besloten dat u geen gegevens aanbrengt dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtenlingenverdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Vooreerst mag worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielaanvraag geen bewijs neerlegde van uw identiteit zoals uw geboorteakte, Georgische identiteitskaart of paspoort. U verklaarde dat uw vader deze documenten bijhield en dat hij van Turkije onderweg naar België is verdwenen (CGVS, p.4). Uw karateboekje, een boksonderscheiding d.d. 2007, uw zwemdiploma en twee attesten van bokstoernooien d.d. 2006 bevatten enkel informatie over uw sportieve activiteiten, i.e. gegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Het attest van Rode Kruis Vlaanderen d.d. 11/2/2009 waarin ze bevestigen dat ze een opsporing naar uw beide ouders hebben opgestart ondersteunt enkel uw verklaringen dat u vanuit België contact zoekt met uw ouders.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoeker beperkt zich betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielrelaas te stellen dat hij een correcte invulling heeft gegeven van de bewijslast inzake asielzaken en dat hij mogelijke en coherente verklaringen heeft afgelegd die niet strijdig zijn met algemeen bekende feiten.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers voorgehouden asielrelaas flagrant strijdig is aan de objectieve informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 20, CEDOCA-antwoorddocument van 11 maart 2010 betreffende de oorlog in Georgië in augustus 2008 en meer bepaald met betrekking tot de gedwongen en illegale inlijving in het leger, met referte GEO2009-020) zoals gesteld door verwerende partij. Uit deze informatie blijkt overduidelijk dat gedwongen inlijvingen van minderjarigen en meer in het bijzonder van voornamelijk niet etnische Georgiërs tijdens het conflict in augustus 2008, zoals door verzoeker voorgehouden en waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geworden, zich volstrekt niet hebben voorgedaan. Verzoekers voorgehouden asielrelaas is derhalve flagrant strijdig aan de realiteit die zich in zijn land van herkomst in deze periode heeft afgespeeld waardoor de verwerende partij terecht op basis van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van verzoekers asielrelaas kon besluiten hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet toe te kennen. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

2.2.5. Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij dat hij geen enkel bewijs bijbrengt betreffende de door hem voorgehouden problemen dat het leger uiteraard van een illegale inlijving geen attesten aflevert, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Betreffende de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker bijgebrachte documenten, de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 20) en dat hij tijdens het twee uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 oktober 2009 de kans kreeg om zijn

asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT